Cạn nẻo cuồng si

» Tác giả: Nguyễn Hoàng Đức

Gió heo may rũ những chiếc lá úa lèo tèo xuống góc sân nhỏ của tiệm cà phê, chúng lăn lông lốc vừa cuốn đi vừa nạo cái thân thể khô rã xuống nền gạch làm nhói lên thứ âm thanh xót xa bồn chồn không chịu nổi. Nguyệt thẫn thờ nhìn đồng hồ, chẳng biết tối nay nàng đã giơ tay lên ngó đồng hồ bao nhiêu lần- những chiếc kim vô tình cứ hối hả lượn những vòng đếm số: bảy, tám rưỡi, chín giờ mười lăm, mười giờ kém hai mươi… Thật khắc nghiệt, bây giờ nó đang cuốn cả bóng đêm qua số mười một…

Quanh quất bên nàng, những vòng tay ân ái, những chiếc hôn ngây ngất những tiếng thì thào gấp gáp mất hút trong nồng nàn; chúng phả ngập vào không gian thứ hương vị bức xúc khôn tả- nóng rẫy và da diết. Ôi da thịt… nàng nhắm mắt lại. Hình ảnh cao to lừng lững của Tuấn lại ùa về choán ngập hồn nàng, nóng bỏng và nhức nhối. Nàng muốn xua đuổi chúng đi cho con tim khỏi day dứt cồn cào trong đau đớn, nhưng nàng lại sợ hãi tột cùng khi hình ảnh đó bay vuột khỏi nàng; nàng níu chúng lại, nàng sợ cái khoảng trống tút hút lẻ loi buông rơi sau đôi cánh của chúng.

Trước đó một tháng, cũng vào ngày này, buổi chiều thứ bảy khi nàng dạy xong tiết văn cuối cùng cho các em, thì trời đổ mưa như trút. Tạnh mưa, nàng sắn quần lội băng qua vũng nước trước cổng trường, không nhanh thì lỡ mất chuyến xe buýt cuối cùng về thành phố, nàng hối hả chạy trẹo cả chân trên đôi guốc…

“ Này cô em, sao mà vất vả thế!” Một chiếc xe cúp tôm bóng loáng máy nổ xình xịch đỗ sát cạnh nàng. Vẻ nhàn hạ phóng túng hiên ra cùng lúc với cặp môi mỏng nhếch lên của tay đua lãng tử. Nguyệt thấy xấu hổ cho những giọt mồ hôi đang lăn xuống cổ, chúng như muốn tố cáo cặp giò khốn khổ phải mang nặng thân xác vất vả giữa cuộc đời của nàng. “ Người đẹp, em cho phép tôi được chở em chứ, tôi tên Tuấn”. Anh chàng nói tỉnh bơ như đang cầm trịch kết cục.

Thế là Nguyệt ngồi lên chiếc xe êm như ru của Tuấn, gió lùa tung mái tóc thảnh thơi của nàng, đôi guốc mới đó còn quăng quật bàn chân nàng nay đã ghếch khẽ dịu dàng lên hai chiếc bàn đệm cao su êm ái, chiếc nệm khung i- nốc bóng bẩy ngả đỡ lấy chiếc eo lưng thon thả của nàng. Rồi Tuấn mời Nguyệt đến nhà hàng, bàn phủ khăn trắng muốt bày ngập đồ ăn, bia rót tràn cốc pha lê. Ăn xong, Tuấn đưa nàng đến tiệm cà phê mập mờ này; bia bật nắp nằm vạ vật, những thỏi sô- cô - la ngoại quăng lăn lóc giấy bạc trên bàn, những điếu thuốc thơm trút cả tá đầu lọc xuống chiếc gạt tàn khi Tuấn luyện cho nàng tập thở ra hít vào thứ làn khói mông lung. “Cố hút đi em, để cho đời thật trọn vẹn!” Tuấn bảo. Rồi Tuấn tự tiện hôn nàng- những nụ hôn cấp tập cùng tiếng những lon bia bật mở, hơi thở chàng cuồng khích sặc men và khói, những vòng tay quấn quýt vội vàng bấu víu khắp người nàng… Rồi Tuấn cầm tay Nguyệt kéo ra xe, chàng đưa nàng về nhà chàng; chiếc đệm phớt hồng trong phòng ngủ chìm la liệt giữa cả đống tranh ảnh và đồ nghề hành lạc…

Nguyệt bỏ mặc cho dòng lũ đam mê khinh khoái cuốn nàng đi, nàng mong ước Tuấn sẽ yêu nàng mãi mãi- mãi mãi như thế. Được mười ngày, như những buổi tối trước Nguyệt đến nhà Tuấn – vừa lúc cánh cổng sập lại sau chiếc xe bóng loáng của Tuấn, ngọn đèn hậu lóe lên hắt soi một diềm váy tua rua cũn cỡn. Nguyệt chần chừ rồi tiến lại bấm chuông. Người đàn bà trung niên khuôn mặt độc địa mở hé cửa nói giọng lạnh lùng: “Tuấn không có nhà!” Nguyệt đành bỏ đi, nàng ngước nhìn cửa kính phong ngủ trên gác, hai cái bóng không vải vóc hất lên cửa cơn quấn quýt của chúng.

Bước chân Nguyệt nặng nề, nàng dấm dứt tủi hờn than thân trách phận, trong cơn bối rối nàng còn quở trách cả Thượng Đế đã sáng chế ra vũ trụ cuả Người với cái lũ đàn ông chóng đổi thay đến vậy. Ngày lại ngày nỗi nhớ dày vò nàng, nàng không chịu nổi, cơn cuồng si của Tuấn như còn đang cấy lại trên đôi mô, cơ thể nàng nỗi quyến luyến không dứt nổi, nàng tìm đến quán cà phê này mong gặp được tuấn, nàng muốn hỏi có phải Tuấn phản bội nàng, có phải Tuân hết yêu nàng …

Nhưng mười ngày rồi, nàng đợi tuấn đến đêm mà chẳng gặp.

- Thưa cô, đến giờ quán tôi đóng cửa rồi, bà chủ quán có khuon mặt trát bự phấn bảo với nàng.

- Xin lỗi nàng xem đồng hồ, - mười hai giờ rồi, - chào chị, nàng uể oải bước ra phía cổng.

- Cô cho thanh toán tiền, mười tối rồi! - Chủ quán nói to.

- Sao vậy?– Nguyệt mở to mắt – Hôm nọ anh Tuấn chả nói trước mặt tôi với chị: Tôi có thể đến đây uống nước đợi anh ấy, anh ấy sẽ thanh toán với chị sau.

- ồ tôi bán hàng, tôi phải thu lại vốn ngay chứ, chủ quán cong môi nói . Tin thế nào được anh chàng của cô, lần nào dẫn gái đến đay anh ta chẳng nói vậy.

- Vâng, vậy hết bao nhiêu?.

- Tối nay cô gọi ba lon Halida và một bao ba số năm, va tối khác cũng khoảng vậy, vị chi hết năm trăm ngàn.

- Trời ơi tôi lấy đâu ra tiền, tôi là giáo viên mà.

Biết ăn chơi thì phải biết cắn răng chứ! – chủ quán nhìn xoáy vào chiếc nhẫn đeo ở ngón tay út của Nguyệt.- Cô trả bằng cái kia kìa - ả nói thản nhiên.

Nước mắt Nguyệt đua nhau lăn xuống, nàng tháo bỏ chiếc nhẫn mà Tuấn mua tặng nàng ngay sau cái đêm đầu tiên ân ái. " Em hãy đeo vào, hãy giữ gìn nó, nó là tình yêu bất tận của anh đấy".

Ôi cuộc đời thật tráo trở, ta chẳng thiết sống nữa. Nàng vừa đi vừa chạy. Nàng đi vô định xuyên qua phố xá và màn đêm chẳng bóng người; nàng cũng chẳng nhìn thấy ai, chẳng thấy bất kỳ cái gì, trước mắt nàng chỉ là cõi đen ngòm của cuộc sống đang cuộn đổ vào cái bóng tối sâu thẳm của màn đêm. Bỗng đôi giày của nàng lung trạo hẫng hụt- nó gõ vào tâm hồn hoang vắng của nàng thứ âm thanh trống rỗng nhẹ thênh đến rợn mình; nàng định thần nhìn lại, nàng đang bước trên một chiếc cầu cong cong. "Cau Thế Húc" nàng nhủ, nó cong như một chiếc cầu vồng, có lẽ đây là định mệnh của mình… nghĩ cho cùng ta còn sống để làm gì nữa, nàng gieo mình xuống mặt hồ.
* *
*
Trước khi chìm nghỉm, nàng nghe thấy một tiếng kêu và bóng một chiếc váy trắng nhảy từ trên cầu xuống bơi về phía nàng. Sau đó nàng chẳng còn biết gì nữa.

Nguyệt bỗng thấy nóng rực nơi hai thái dương, tay ai mềm mại thoa thoa trán nàng, mùi dầu con hổ sực lên, nàng mở mắt.

- Em thấy đỡ chưa?- Thiếu phụ còn khá trẻ cúi xuống hỏi nàng, môi chị ta tái ngắt vì lạnh.

Nguyệt chẳng thể mở được miệng, nàng đẫn đờ nhìn bộ đồ ngủ xa tanh thêu diềm đắt tiền mà chị ta vận cho nàng, nhìn chị ta rồi căn phòng; tất cả toát lên vẻ hoang toàng phóng đãng nào đó, chẳng cần mất thời giờ suy xét nhiều cũng biết chủ nhân hành nghề gì. Nguyệt nhớ lại bóng chiếc váy trắng nhảy từ trên cầu…

- Chị cứu em làm gì, em đâu còn thiết sống? – Nguyệt bật khỏi.

- Đừng nghĩ dại dột thế em! – Chị ta châm điếu thuốc.- Em còn trẻ huỷ hoại cuộc đời làm gì?

- Em… em… - nước mắt Nguyệt tuôn tràn, câu chuyện uẩn ức của nàng cứ tuôn ra. Và nàng kết thúc: ôi Trời ơi, Phật ơi! Sao lại bắt tội em, đầy đoạ em khốn khổ thế này?.

- Haaaa…. haaaa…- chị ta bỗng cười ngất, điếu thuốc rơi xuống sàn nhà, rồi mắt chị ta ngấn lệ.

- Chị nỡ cười trên đau khổ của tôi ư? – Nguyệt nhỏm người vặn hỏi.

- Đừng hiểu lầm chị!- Chị ta mếu máo. – Hãy tin chị đi, chị trải đời hơn em nhiều mà, chị đã phải làm nghề bán thân nuôi miệng, hự… hự…! – Chị ta nấc lên.

- Vậy thì tại sao? – Nguyệt dịu lòng lại.

Chị ta châm điếu thuốc mới:

- Em thử nghĩ xem, khi chúng ta ngấu nghiến yêu đương hưởng thụ- rồi phụ bạc chia lìa làm gì có khuôn mặt của Trời hay Phật, chính chúng ta đã ruồng rẫy nhau đấy chứ. Vả lại em thử ngẫm lại có phải em đã ham muốn có được một cuộc đời hạnh phúc mãi mãi bằng một chốc lát, một chốc lát muốn cho đôi chân được thảnh thơi. Em ạ, một quãng đường bộ làm sao lại là cả chặng đường đời. Đàn ông họ mắc lỗi với chúng ta, nhưng chị xét chính chúng ta lúc đầu cũng muốn đánh thó cuộc đời trai tráng cũng như những thứ mà họ có. Nghĩa là tất cả chúng ta đều đã chơi gian.

Một cái gì nhói lên trong tim Nguyệt, nàng thấy chị ta đang nói hộ nàng.

- Như chị đây này…- Chị ta lấy khăn thấm nước mắt rồi tiếp tục, cách đây một tuần thôi, chị cũng gieo mình xuống đúng chỗ mà đêm nay em đã nhảy. Bảy năm trước chị bỏ quê lên đây kiếm sống, chỉ đêm đầu tiên chị kiếm được số tiền bằng cả một vụ mùa quần quật thức khuya dậy sớm nhọc nhằn. Rồi những gã đàn ông bu lấy chị, chị được trả đắt giá nhất. Chị tính sẽ nhịn nhục hành nghề trong vài năm, sẽ mua nhà giữ đồng vốn phòng khi sắc đẹp phai tàn ế khách, hoặc để về già… những con số gom lại quả đáng ước ao. Rồi muốn có một chỗ ấm thân, muốn được làm mẹ, muốn có một người đàn ông che chở thường xuyên phòng khi trái nắng trở trời chị đã lấy chồng. Gã là một thằng nát rượu, cứ nhậu nhẹt say sưa là hắn lại hành hạ đánh đập chị; tiền chị giấu ở bất cứ chỗ nào, dù chân trạn hay trần nhà hắn cũng lần ra, chán đổ tiền vào tổ tôm hắn lại đổ cho mấy con nhỏ chanh cốm ở quán bia ôm. Chị cãi lộn với hắn nhiều lần, một hôm hắn bảo thẳng vào mặt chị: “ Này cô ả, biết điều thì phải nhịn miệng lại. Cô không hiểu à, cô phải có đồng tiền để bù vào cái cơ thể rỗng nhân phẩm của cô chứ. Đừng có tưởng thằng này đần”. Cuối cùng thì hắn nẫng tất cả số tiền mà chị dành được bấy lâu theo một con nhỏ. Hắn trâng tráo về xếp quần áo đem đi. Khi chị chửi hắn tệ hại, hắn bảo:

“Cô ả, cô ngu lắm, cô tưởng cô sẽ xây một cuộc đời phú quí vương giả bằng cách móc túi những hằng đàn ông lên cơn bài tiết ư? Ư, tiền vào chớp nhoáng phải ra đi chớp nhoáng chứ. Đừng nghĩ ta là kẻ xấu, xì, ta chỉ là kẻ xung kích bất đắc dĩ muốn làm cân bằng lại cuộc đời này”.

Chị ta gạt nước mắt và kết cục:

- Chẳng hiểu có phải số phận không? Tất cả, tất cả những cô bạn sống bằng nghề của chị đều lấy phải những thằng chồng: “ Xoá sổ một lần tất cả”. Vậy đấy, cuộc đời đã mở mắt chị rằng: Hạnh phúc đích thực không thể bắt nguồn từ những tâm hồn, những tính toán thời vụ: ăn xổi ở thì.

Đêm đó cay cú vì mất tất cả chị đã gieo mình xuống hồ tự tử, thế rồi một bác trai đã cứu chị. Bác ấy đã phân giải cho chị nghe.
* *
*
Mặt trời cuối thu chiếu tràn qua khung cửa sổ, Nguyệt tỉnh dậy. Nỗi tuyệt vọng của nàng lắng dịu dần cơn tê tái khi ánh dương thắp sáng trong cõi âm u của nó một sức sống hồi sinh lấp lánh.

- Em thay quần áo đi!- Thiếu phụ giác ngộ (Nguyệt cứ muốn gọi ân nhân của mình bằng cái tên ấy) đưa lại cho Nguyệt bộ quần áo đã là lượt kỹ- Hãy sống khác đi em ạ!- Chị bảo.

Cảm tạ, chia tay với chị xong, Nguyệt bước xuống đường.

- Người đẹp, lên anh chở nào. Một chiếc xe máy đỗ lại. Nguyệt cứ đi, chợt một chiếc xe hơi bóng lộn đỗ xịch cạnh nàng, gã trai bóng bẩy mời chào: “Cô em lên đi nào! Sao dè sẻn lời đáp vậy? Thật uổng, người đẹp mà bỏ phí một bàn tay hậu hĩ cưng chiều”.

Nguyệt vẫn bước đi, trước mặt nàng là cả không trung lồng lộng đang thổi lùa gió bấc và mây xám về. Nàng tự tin bước, nàng ngẫm:

Chẳng có ai khác ngoài ta phải xây nên hạnh phúc của mình giữa cuộc đời đầy gió bụi này.

Hà nội ngày 7-7 -1993